

III.

Zopet je bilo leto dni preteklo in spomladi so pričakovali otroci in gospodinje Marka; ali Marka ni bilo. Povsod so ga pogrešali, kamor je zahajal. Gospodinje so bile žalostne, ker ni bilo nikogar, da bi jim bil počene piskre zvezal. Družega piskrovezeza ni bilo v vas, v katero je Marko zahajal, ker so dobro znali, da ondú drugi nobeden ne dobi dela. Tudi otrokom je bilo žal po njem, ker nihče jim ni znal tako lepo in tako ganljivo pripovedovati, kakor dratár Marko.

„Gotovo je umrl, „rekli so povsod, in tako je tudi bilo.

Gopod župnik so dobili pismo naslednjega zapopadka: „Piskrovezec Marko ne bo več prišel v vaše kraje. Umrl je. To Vam naznanja njegov sin Janko.“

J. S—a.

Bodljiva krava.

Pri nas smo imeli kravo, ki je bôdla, da je bilo strah. Morebiti, da zato tudi mleka ni imela dosti. Mučili so se z njo mati in sestre. Ko smo jo gnali na pašo, pridrla je opóludne domóv ali se je pa najedenkrat prikazala v žitu in — hajdi, izžéni jo! Posebno, kadar je imela tele, ni je bilo udržati. Necega dne je ves hlev razrila z rogovoma, a rogova je imela dolga in ostra. Obetali so užé večkrat oče, da jej odpilijo rogova, a odlašali so vedno, kakor da bi bili imeli kak predčutek. Kako je bila pa gíbična in poskočna! Kadar je vzdignila rep, povésila glavo in zbezljala, — na konji bi je ne bil vjel. Jednoč pa, po leti, prileti od pastirja, dolgo je bilo še do večera — a imela je domá tele. Mati pomôlzejo kravo, izpusté tele in pravijo sestri, deklici pri dvanajstih letih: „Požéni ju, Micika, k reki, naj se malo popaseta ob bregu, ali gledi, da ne zaideta v žito. Dolgo je še do noči, kaj bi tukaj stale! Micika vzame palico in žene tele in kravo na pašo. Ko ju prižene na breg, pustí ju, da se paseta; a ona sede pod vrbo in začne plesti venec iz plavic, katerih si je bila natrgala med potjo v reži. Tako pletoč si poje veselo pesenco.

Micika zasliši, da je nekaj završelo v vrbovji, ki je rastle ob obéh stranéh reke. Zdajci ugleda, da se nekaj sivega plazi skozi grmovje in neumna deklica misli, da je naš pes Šerko. Znano je, kako je volk podoben psu, samo vratú tako ne premika, repa ne kriví, gobee ima povešen in oči se mu bliščé. Ali Micika še nij videla volka, posebno od blizu ne. Užé začné psa vabiti: Šerko! Šerko! kar glej — teliček in za njim krava se zaženete naravnost k Miciki, kakor bi bile obnorele. Micika skoči, poprime se vrbe, in ne vé kaj bi začela; tele k njej, a krava obe pritiska k drevesu, glavo nakloni, roka, rije s prednjimi parklji zemljo, a rogova nastavi naravnost proti volku. Micika se prestraši, objame drevo z obema rokama, rada bi zakričala, a glasú nima. Volk se zažene naravnost nad kravo, a odskočil je. Prvič ga je gotovo zadela z rogovoma. Ko volk vidi, da s silo nič ne opravi, začné se zaletavati zdaj od te zdaj od druge strani, da bi na kak način prišel kravi za hrbet in odnesel tele. Ali od koderkoli se zažene, povsodi mu štrlita rogova nasproti. Micika si niti ne misli, čimu vse to; hoče bežati, a krava je ne pusti, tako jo tišči k drevesu. Zdaj začné še le deklica klicati na pomoč in vpiti: „Pomagajte, za božjo voljo, pomagajte!“ Kmet ki je oral tu blizo ob rebri, zasliši, da

krava ruka in deklica kriči, vrže plug in prileti gledat. Kmet vidi, kaj se godi, a z golima rokama si ne upa nad volka, ker velik je volk in bésen. Mož začne klicati sina, ki je tudi oral nedaleč na polji. Ko volk zapazi, da prid-jo ljudjé, zaletí se še jedenkrat, dvakrat, potem jo pa zavije v grmovje. Miciko so ljudjé komaj živo domóv prinesli, takó je bilo prestrašeno ubogo dekletee. A oče so bili veseli, da niso odpilili kravi rogov. A. K.

Ptičice po zimi.

„Bog skrbi za vsako tudi najmanjšo stvarco, niti najmanjše ptičice ne pozabi, vsem stvarcem je pripravil in dal, kar jim je treba v življenje.“ Takó je učila pobožna mati svoje jedino dete. — „Oprostite, ljuba mati, da ne verujem tem vašim besedam,“ pretrgal jej je nežni sinek besedo, „le pogledjte, kakšen mraz in sneg je zunaj na dvorišči, in kdo se briga za ubožne ptičice, ki mraza zmrzujejo in lačne živeža ne dobódo.“ — „Motiš se sinko,“ odgovori mati, „ali ne vidiš v tej svojej domišljiji modre previdnosti božje? Idi z menoj!“ — In šla sta. Mati je vzela prgišče prosá v zastor in na dvorišče stopivši, potresla je zrnje na tla. Urno prileti ptiček, za njim drugi in tretji, in kmalu jih je cela množina na dvorišči, ki so s svojimi drobnimi kljunčeki pobirali zrnica po tleh. — „Ali vidiš zdaj, ljubo moje dete, kako Bog skrbi za življenje teh živalic v hudej zimi? Ravno tako skrbi tudi za vse druge svoje stvari na zemlji. Nam se sicer dozdeva, kakor da bi bil Bog tega ali ónega prezrl, ker je svoje darove različno razsipal med nas, svoje otroke. Temu je dal mnogo, ónemu malo; tega je prezrl na premoženji, ónega na telesu, družega zopet na njegovem umu. A ravno s to modro svojo naredbo je vzbudil na tisoče lepih čednosti v naših srcih, ter je vse ljudjé skupaj povezal s sladko vezjó sočutja in hvaležnosti. Resnično, ako bi ne bilo ubožstva, telesnih pomanjkljivosti in trpljenja, polovica plemenitih občutkov in lepih dejanj bi počivala še dandanes popolnem neznana v človeških srcih.“ — kl—.

Župnik in kmet.

Pobožen župnik v nekej vási, sprehajajoč se po polji, srečal je mladega kmeta. Kmet je bil zeló zamišljen ter je žalostno gledal po ogónih. — „Kaj ti je, prijatelj moj, da tako žalostno gledaš po polji?“ vprašajo župnik mladega kmeta. „Žalim se,“ odgovori kmetič, „ker moj ječmen neče zeleneti.“ — „Prazne in nepotrebne te tvoje skrbi!“ rekó gosp. župnik, „čimu se brigaš za stvar, katere ne moreš drugače narediti? Naj bi tudi ves dan tukaj stal in žaloval, mar misliš, da bo zaradi tega kako zrnice kal pognalo? Tudi moj ječmen še ni pogual iz zemlje, ali jaz se zaradi tega ne mučim. Dobro obdelam njivo, očistim jo plevela, izročim jej čisto zrnje, ostalo pa prepuščam Bogú. Pómni, ljubi moj, da izorat in posejat zna in more ubožni človek, ali rast in cvét, to je v rokah božjih. Nam ljudém je treba izpolnovati samo to, kar nas zadeva, a vse druge skrbi in sad našega truda prepustimo dobremu Bogú v nebesih. On zna, česa nam je treba in zna tudi našo nezmožnost.“ — kl—.